Mevrouw Verdonk, u bent een wandelend onderbuikventiel

Mohammed Benzakour

Excellentie,

Het is mijn gewoonte niet om ministers lastig te vallen met brieven, maar u bent begonnen. Kort geleden viel er in mijn bus een envelop van mijn uitgever met daarin, verrassend genoeg, een brief van het Ministerie van Justitie. Daarin richt u zich persoonlijk tot mij en ondertekent u eigenhandig met een blauwe ballpoint.

Het is al speciaal om een persoonlijk ondertekende brief van de minister te krijgen, maar nog specialer is het om gevraagd te worden als ‘ambassadeur’. Ambassadeur! Ofschoon u niet over Buitenlandse Zaken gaat, dwaalden mijn naïeve gedachten onmiddellijk af naar zonovergoten streken waar ik in een ommuurde villavesting notabele dames en heren mag verwelkomen op copieuze recepties en tuindiners. Niets is minder waar. U vraagt mij voor het ambassadeurschap van de ‘&-Campagne.’

De wat? Even vermoedde ik een redactionele slordigheid, maar de hele brief repte consequent over de ‘&-Campagne’. Nadere bestudering leerde dat dit de correcte benaming is voor een landelijke actie met als doel ‘de interactie tussen allochtone en autochtone Nederlanders een positieve draai te geven’. Deze &-Campagne (die, zo is mij ingefluisterd, 10 miljoen belastingballen gaat kosten en vormgegeven wordt door MTV) wil ‘goede voorbeelden tonen van mensen die door persoonlijke initiatieven de kwaliteit van samenleven in hun directe omgeving vergroten’. Met de vraag dus of ik als schrijvende BNM’er (Bekende Nederlandse Marokkaan) mijn steentje wil bijdragen.

Beste Rita, hoe zal ik het zeggen? Hoe eervol ook, ik vrees dat ik u zal moeten teleurstellen. Ik heb weliswaar vaker geroepen dat de redding van onze aardkloot in handen van de vrouw ligt, maar uitzonderingen bestaan. Een daarvan, sorry, bent u.

Om te beginnen geloof ik niet dat als u maar een blik leuke Marokkaanse rolmodellen opentrekt, de interetnische vrede wordt bespoedigd. Dat is geen pessimisme, maar nuchterheid. De crisis is te diep en te gelaagd voor een paar hippe t-shirts, buttons en vlotte MTV-spotjes vol guitige successmoeltjes - hoe nobel ook de boodschap. Die 10 miljoen besteden aan een robuust onderwijs- en banenplan voor jonge, aan de rand balancerende Marokkaantjes zet oneindig meer zoden aan de integratiedijk.

Maar - en dat frappeert mij nog het meest? is dat deze verzoeningscampagne uitgerekend uit úw koker komt. Hoe ironisch. Nooit heb ik u mogen betrappen op enigerlei beleid of uitspraak met een soort van samenbindende werking. Misschien is dat teveel gevraagd voor een ex-gevangenisdirecteur, maar dan had u moeten bedanken voor deze integratiebaan. Of dacht u soms dat de duizenden stickers ‘Minister van Desintegratie’ gedrukt waren omdat men zo onder de indruk was van uw bindende kwaliteiten?

Ik zie u nog staan, daar op de Dam, 2 november 2004, hoe u daar stond te loeien als een soort wandelend onderbuikventiel, excusez le mot. Hans Janmaat was jaloers geweest. Alle moslims waren impliciet schuldig aan de moord, u durfde dat tenminste hardop te zeggen. In dit land hebben we vrijheid van mening en wie dat niet bevalt, dáár is het gat van de deur! Ja, ja, dat ging erin als koek. En toen later enkele moslimorganisaties uiting gaven aan hun grief omtrent een staatsbekostigde film waarin hun heiligste tekst op konten en tieten werd geschilderd, reageerde u koeltjes bij Buitenhof: ‘Ach, hun incasseringgrens ligt te laag.’
Men moet maar tegen een stootje kunnen, nietwaar?

Maar laat ik nou onlangs een bewindsvrouw moord en brand horen krijsen vanwege een haar onwelgevallige spandoekleus. De elf adequaat verkoolde lichamen waren nog warm, toen mevrouw aangifte deed vanwege haar ‘aangetaste eer’. En wat hebt u toch een hekel aan al die sta-in-de-weg-wetteksten. Vooral de Grondwet en al die internationale verdragen, vreselijke misbaksels. Ze propageren maar gelijkheid, non-discriminatie en dat soort kul. Ondertussen is onder uw bewind de IND uitgegroeid tot een soort Gestapobureau dat er vooral in lijkt te slagen mensen tot chronische psychoses, automutilatie en zelfdoding te bewegen.

En herinnert u zich nog die geweigerde-hand-soap? Niet eerder zo’n knap in scène gezette setting gezien. Terwijl we weten, u ook, dat er nu eenmaal dit soort moslimorthodoxen rondlopen, evenals bigotte christenen en puriteinse joden (rabbijn Evers bijvoorbeeld heeft al twintig jaar geen vrouw een hand gegeven).

Maar u liet de pers optrommelen, camera’s erbij, microfoons, en hupsakee: zie wat een staaltje middeleeuwse misogyne!

Nee mevrouw Verdronk, u bent geen columnist of cabaretier. U bent lid van het kabinet. Van u, juist van u, verwacht ik binding, verzoening, doortastendheid en tact. Maar ik zag het omgekeerde. Ik zag stigmatisering, polarisatie, botheid en verdachtmakerijen. En dan stuurt u mij een brief waarin u vraagt of ik namens u de vrolijke succespiet wil uithangen?

Ik wens u veel wijsheid toe,

Mohammed Benzakour

Mohammed Benzakour is schrijver en publicist. Deze column verscheen eerder in De Humanist, nr. 6, 2005.